

[Peter Ravn.]

de lokale afdelinger, er en 8-9 kr. om ugen, og mange af disse folk har en løn på mindre end 200 kr. om ugen. Jeg synes, at det ville være urimeligt at lægge endnu større byrder på disse skuldre.

Også arbejdsgiverne vil få forøgede udgifter, hvis mindretallets ændringsforslag bliver gennemført. Da vi umiddelbart for påske foretog ændringer i arbejdsløshedsloven, vedtog man en forhøjelse af arbejdsgivernes bidrag til arbejdsløshedsforsikringen. Det forekommer mig, at oppositionens ordførere dengang gjorde nogle kritiske bemærkninger om denne forhøjelse, og Arbejdsgiverforeningen udtrykte i en skrivelse til udvalget sin utilfredshed med, at arbejdsgivernes bidrag blev sat i vejret. Nu foreslår oppositionen, at bidraget yderligere skal højnes. Man kan selvfølgelig sige, at det er til et særligt formål, og man kan give det forskellige navne, men det er dog trods alt penge, der skal betales.

Det synes rimeligt, at både arbejdere og arbejdsgivere yder et bidrag til uddannelsen, og ifølge det oprindelige lovforslag skal de da også betale 15 pct. af såvel anlægsudgifter som driftsudgifter. Herved kommer de to parter jo i høj grad ind i billedet, endda med ret betydelige beløb.

Den ordning, som mindretallet foreslår, vil ligeledes betyde, at alle arbejdsgivere — uanset hvilken interesse de kan have i uddannelsen af ikke-faglærte arbejdere — kommer til at betale. Jeg har mine meget stærke tvivl om retfærdigheden i en sådan ordning. Med vort stærkt varierede erhvervsliv vil den interesse, arbejdsgiverne har i denne uddannelse, være meget forskellig; der er arbejdsgivere, som udelukkende anvender ikke-faglærte arbejdere, og der er arbejdsgivere, som har en meget lille interesse i denne sag, fordi de kun anvender folk med en faglig uddannelse, og de kan da henvise til, at de har udgifter til den almindelige lærlingeuddannelse, som de andre slipper for. Jeg tror f. eks. det må være svært at skulle forklare de danske frisormestre eller de danske skorstensfejermestre, at de nu skal til at betale et bidrag til uddannelsen af ikke-faglærte arbejdere, noget, som vel kun har meget ringe interesse for deres vedkommende.

Arbejdsgiverne eller deres repræsentanter har da heller ikke på noget tidspunkt givet udtryk for, at de ønskede en ordning som den, der er foreslået af mindretallet. Tværtimod har de i kommissionen tilsluttet sig den opbygning af finansieringen, som er udtrykt i lovforslaget, nemlig at staten yder et vist tilskud, og at de interesserede parter selv fremskaffer resten i forhold til den interesse, de nu engang har i uddannelsen.

Foruden disse økonomiske spørgsmål er der i de samme paragraffer, jeg her beskæftiger mig med, også problemet om, hvem der skal indstille de pågældende til kurserne. Ifølge den højtærede ministers oprindelige lovforslag skulle vedkommende arbejdsgiver udfærdige en skriftlig anbefaling. I udvalget har der været enighed om, at et sådant krav som betingelse for at kunne deltage i et kursus kunne opfattes som et uberettiget indgreb i retten til at bestemme over ens egne personlige forhold, og man var enig om, at sådanne anbefalinger ikke ville være nogen garanti for, at det var arbejdere med virkelig interesse og gode forudsætninger, der kom til at deltage i undervisningen. Man er derfor blevet enig om at slette denne bestemmelse, men man er ikke enig om, hvad der skal sættes i stedet. Mindretallet har i ændringsforslag nr. 11, afsnittet vedrørende § 9, stk. 3, foreslået, at de pågældende skal indstilles af brancheudvalgene, medens flertallet ved ændringsforslag nr. 12, sidste afsnit, har foreslået, at de pågældendes arbejdsløshedskasse, for ikke-forsikredes vedkommende de offentlige arbejdsanvisningskontorer, skal anbefale de pågældende til uddannelsen.

Forslaget om at lade brancheudvalgene afgøre, om en mand skal deltage eller ej, kan måske ved første øjekast se besnærende ud; men ved nærmere eftertanke når man alligevel til den konklusion, at denne løsning ikke alene er forkert, men af flere grunde også meget uheldig. Jeg skal ikke opholde mig ved de administrative vanskeligheder, ordningen vil fremkalde. Ifølge kommissionsbetænkningen skal der over hele landet nedsættes ca. 28 brancheudvalg, som skal bestå af mindst 4 og højst 8 medlemmer, der udpeges af arbejder- og arbejdsgiverorganisationerne. En deltager i et kursus skal altså indsende en ansøgning til